Filip Petru

Clepsidra

Zorile urmau să apară printre clipele târzii ale unei nopți fără sfârşit şi aparent, fără alinare. Trecuseră mai bine de douăsprezece ore de când apăruseră contracțiile şi evenimentul până tunci mult aşteptat, dar mult blestemat în ultimele ore, nu se mai producea. La început suportase totul cu răbdare, trecând în revistă în minte tot ce citiseşi auzise despre naşterea fără dureri, apoi alegând ore în şir, printre gemete tot mai puțin disimulate, diverse nume pentru viitorul ei fiu. Întâi se gândise la Ion, Petre, Andrei şi alte nume de bărbați care au o copilărie fericită, o căsnicie reuşită, copii cuminți, bătrânețe liniştită şi care, pentru ca totul să fie glorificabil, mor prin infarct, la peste 90 de ani, în timpul somnului seninîntr-o cabană din zona submontană. Pe măsură ce contracțiile deveneau mai dese şi mai intense, numele au început să aibă rezonanță slavă, zona submontană să fie bântuită de furtuni şi infarctul treptat substituit de cancer.

Tocmai începuse să creadă în moarte când pe uşa larg deschisă întră viitoarea străbunică, Sidona. Purta un pardesiu decolorat şi vechi, devenit de o culoare indefinibilă, ceva cuprins între incolor şi violet de parcă tot curcubeul se bâlbâise. În mână avea un obiect ciudat.

Privind printre pleoapele înconjurate de cearcăne şi strânse de durere, reuşi să desluşească o clepsidră de mărime neobişnuită şi cu un aspect oarecum straniu. Aproape toată era neagră având doar trei zone transparente: cele două capete ale bulelor şi îngustătura prin care urma să curgă nisipul.

Reuşi cu greu, printr-un noian de priviri care transportau junghiuri, să strecoare o privire nedumerită, întrebătoare.

Sidona, înțelegând, după o zgomotoasă introducere formată din hârâituri şi tuse, începu să povestească cu glasul răguşit de prea multe vorbe rostite în 108 ani de viață:

- Ceea ce-ți spun acum este o taină ce aparține familiei noastre de mai multe sute de ani, o taină pe care au cunoscut-o numai mamele bărbaților născuți din trunchiul ei. La începutul vieții fiecăruia s-a pornit această clepsidră. Poate de asta nici nu avem prea mulți bărbați în arborele genealogic: viața lor este legată de curgerea nisipului în clepsidră. Nisipul din ea ajunge pentru o viață de om. Firele de nisip nu sunt egale în mărime, aşa ca în clepsidrele obişnuite, şi fiecare din ele înseamnă o clipă de viață, o iubire împlinită sau o durere de dinți. Există şi un fir de nisip negru. Dar,...

în fine, toate astea nu au nici o importanță pentru că fiul tău oricum nu poate trăi decât aşa cum curge nisipul în clepsidră, şi pe urmă nu vreau să te mai las să te chinui.

Cu un gest firesc, de parcă era vorba de un minut şi jumătate pentru fiert ouă, Sidona răsturnă clepsidra. Strănepoata ei simți o dureremai ascuțită decât tot ce îndurase până atunci iar moaşele abia au reuşit să prindă în brațe pruncul.

*

Toate astea s-au întâmplat cu ani în urmă. Mama a ales pentru mine un nume care aminteşte de râurile tumultoase care âşi sapă vaduri adânci printre stânci, dar copilăria mi-a fost banală, fără să fie lipsită de farmec, iar adolescența plină de elanul primelor iubiri care au rămas totuşi sub controlul rațiunii.

Atunci când a trebuit să-mi aleg un drum în viață am fost destul de echilibrat pentru a lăsa înclinațiile artistice la nivel de pasiune şi a promova o sete de cunoaştere cultivată la gradul de meserie.

Altfel spus, firele de nisip s-au scurs umplându-mi viața cu toate banalitățile despre care străbunica îi povestise mamei, banalități pe care mama mi le-a spus şi mie, când eu am împlinit o vârstă la care ea credea că „taina” nu mă va mai speria, iar ea nu o mai putea răbda pe suflet. Când mi-a spus eu am căutat să par cât mai serios şi mai impresionat, făgăduindu-i că nu voi mai dezvălui nimănui „secretul”. Pe atunci n-aş fi suportat ca tocmai eu, foarte pozitivist şi ştiințific din fire, să fiu luat peste picior de o astfel de superstiție.

La sfârşitul dezvăluirilor, însoțit de mama, mi-am împachetat trecutulmi-am împachetat trecutul, prezentul şi viitorul şi le-am aşezat pe un raft în debara. Nisipul umpluse deja mai mult decât zona trasparentă a bulei de jos. „Iată că s-a dus probabil un sfert de viață” mi-am spus râzând în gând.

Au urmat clipe fericite: am cunoscut-o pe femeia pe care o clipă toți o confundăm cu visul şi am vrut să fie numai a mea. Ne-am căsătorit şi fericirea mediocră, plus micile minciuni care pot umple o existență cu mirajul aventurii ne-au urmărit prin ierni aspre şi primăveri tandre. Uneori am crezut în poeyie dar au fost şi clipe când aş fi ascultat numai Rapsodia Albastră.

Într-o dimineață de toamnă totul a înghețat: a murit mama.Stăteam la căpătâiul ei, când, ținând ochii strânşi am avut binecunoscuta senzație că puncte roşii îmi aleargă prin față şi mi-am amintit de scurgerea firelor de

nisip din clepsidră. M-am hotărât să o împachetez într-o ladă şi să o las pe vecie ascunsă într-un cloț al pivniței. Credeam că astfel am închis un capitol de relații pentru totdeauna.

M-am apucat cu furie de meserie, căutând să îmi completez altfel universul zdruncinat. Când simțeam că m-am împotmolit şi s-ar putea ca trecutul să răbufnească prea tare în mine, îmi aminteam de pasiunea pentru scris şi încercam să mă demistific prin artă.

Urmau zile când „ea" îmi umplea simțurile ca un cântec la modă.

„...ca foşnetul unei nopți de vară în crâng"

„...ca susurul izvorului în pustiu"

„ca un ocean albastru adormit"...

Mă rog, ea nu era întotdeauna aceeaşi, dar poate că şi asta curgea prin clepsidră.

Poate că nici astăzi nu mi-aş fi amintit de anticul instrument de omorât timpul dacă acum doi ani nu era cutremurul.. mă întorceam spre casă când am simțit un uşor tremur în genunchi şi în viscere. Apoi totul s-a dezlănțuit şi s-a năruit.

Trotuarul mi-a fugit de sub picioare, în jurul meu au căzut acoperişuri, geamuri, glastre, glastre cu flori, stâlpi de iluminat şi ploaia cu fulgere şi tunete. Drumurile s-au rupt, maşinile s-au scufundat, pânzele freatice au ieşit la suprafață...

Am stat cinci zile într-un spital improvizat, unde am aflat că soția şi casa au dispărut înghițite de o râpă nesfârşită apărută în câteva secunde, râpă prin care şerpuieşte acum un râu neştiutor.. La început am crezut că mă voi sinucide, apoi încet, pe neobservate, au început să mi se depene în minte clipele fericite şi nefericite pentru care a meritat să trăiesc şi a căror amintire parcă merita să o mai port pe pământ.

Cum închideam ochii revedeam zi cu zi clipele dinaintea dezastrului.

După o vreme mi-am dat seama că fiecare noapte retrăiam câte o zi tot mai îndepărtată din viața mea şi fiecare pas greşit pe care ăl făcusem, acum îl reprobam, regretul crispându-mi gâtul şi înecându-mi ochii în lacrimi când pentru greşeli când pentru fericiri pe care nu le mai putea retrăi aievea.

Viața mea ireală de vis începuse de la o vreme să mă amuze şi de-abia aşteptam noaptea ca să văd ce nou episod din serialul „Viața mea" avea să fie difuyat spre vizionare. Începusem să cred în fericirea asceților când am realizat că ziua nu se întâmplă nimic. Nu sunt întrebat de ce lipsesc de la serviciu uneori, nu mă deranjează dacă zilele respective îmi sunt reduse din salariu. Apoi am remarcat treptat că oamenii pe care abia îi cunoşteam în vis

începeam să îi uit în viața diurnă, nu mai rețineam nimic nou, nume, senzație sau eveniment, de parcă memoria nu făcea decât să se descarce în timpul nopții.

Chiar şi aşa, nimic nu s-ar fi trezit în mine dacă nu ajungeam în vis la moartea mamei. M-am revăzut împachetând clepsidra. Mi-a venit să mă arunc în râu şi să caut obiectul blestemat căzut invers decât fusese aşezat la naşterea mea.

Am înțeles că „taina” nu era chiar o taină şi că firele de nisip acum, undeva pe fundul râului, în apropierea corpului cele pe care în curând nu o voi mai întâlni nici în vis, se scurg în sens invers vieții mele.

Acum am înțeles aritmia fără explicație clinică de care îmi vorbeau cu nedumerire doctorii în spital.

Am pus mâna pe sticlă şi am început să beau.

Nu vreau să mai visez căci ştiu ce se va întâmpla când voi termina visele şi voi ajunge în pragul unei nemuriri cu nopțile la fel de albe şi goale ca zilele.

Septembrie 1976